

Εἶχε τὸν ἄμμο πάπλωμα, τὴ μαύρη γῆ σεντόνι
καὶ τὰ βολάκια τοῦ γυαλοῦ τὰ ἔχε προσκέφαλό του
Ἄρτάκ. Συνών. βόλι, βότσαλο. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ.
Σβολάκια καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μαζαίικ.) 3) Νόμι-
σμα ἀξίας τριῶν λεπτῶν (παλαιότ.) Πελοπν. (Σουδεν.).

4) Πληθ., εἶδος φαγητοῦ ἐκ ψιλοκομμένου κρέατος,
ὀρύξης καὶ διαφόρων καρυκευμάτων παρασκευαζόμενον
εἰς σφαιρικά σχήματα Θράκ. (Μυριοφ. Περίστασ. Στέρν.)
Συνών. βόλοι (ιδ. βόλος), γιουβαρλάκια.

βολακιᾶς ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόλακας καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εῖας.

Τόπος ὅπου ὑπάρχουν λίθοι πολλοὶ χειροπληθεῖς.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

βολακίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόλακας καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίδι.

Κτύπημα διὰ λίθου. Συνών. βολακιά, πετρεᾶ.

βολάκος ὁ, Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βόλος καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ.
-άκος.

Ὁ στρουμπουλὸς ἄνθρωπος ὁμοιάζων μὲ βόλον, συ-
νήθως ἐπὶ παιδίον: Καλῶς μου τὸ βολάκο μου! (θωπευ-
τικῶς πρὸς παιδίον). Πβ. βόλι. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

* **βολάκριδας** ὁ, βολάκριθας Λεξ. Βλαστ. 437 βου-
λάκριθους Λέσβ.

Ἐκ συμφύρε. τοῦ ἀρχ. οὗς. βολακρία καὶ τοῦ οὗς.
ἀκριδα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5,71.

Ἡ ἐντὸς βώλου (ἀργιλλώδους γῆς) παραμένουσα ἄπτε-
ρος ἔτι ἀκρις τοῦ γένους τῶν ἀκριδίων (acridii). [* *]

βολαράκι τό, σύνθηθ. σβολαράκι πολλαχ. βολα-
ράται Μεγίστ. κ. ἀ.

Ὑποκορ. τοῦ οὗς. βολάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άκι.

Βολάκι 1, ὁ ἰδ.

βολάρι τό, Θήρ. κ. ἀ. βουλάρ' Θάσ. σβολάρι Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.
Πᾶν πρᾶγμα σφαιρικὸν ἢ παραπλησίον σχήματος ἐνθ'
ἀν.: Ἐνα βολάρι ζάχαρι Θήρ. Συνών. βόλι.

βολαρίδα ἡ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. βολαρίδι ὡς τύπος μεγεθυντικός.

Βόλος συνήθως μαστίχας.

βολαρίδι τό, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. βολάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὸς βόλος συνήθως μαστίχας.

βόλασμα τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μύκ. κ. ἀ. — Λεξ.
Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. βόλαγμα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ βολάζω.

1) Ἡ βολή τῶν δικτύων πρὸς ἀλιεῖαν ἐνθ' ἀν. 2)
Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀλιεῖαν διὰ τῆς βολαχτήρας
Μύκ.: Τὸ μέρος αὐτὸ ἔχει καλὸ βόλασμα.

βόλασσος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βολάζω, παρ' ὁ καὶ βολάσσω. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. τὸ ἀρχ. οὗς. πέτασος ἀπὸ τὸ πε-
τάννυμι.

Πτήσις πολλῶν πτηνῶν ὁμοῦ (διὰ τὴν σημ. πβ. βο-
λάζω Β 2): Βόλασσο κάνουνε οἱ πέρδικες.

βολάτορας ὁ, Κύθν. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βολή (Ι) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άτορας.

1) Ὁ ἔχων ἀγρόκτημα εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον γαιο-
κτήμονα περιοχὴν, ὁ συνορεύων μὲ ἄλλον Σίφν. 2) Ὁ
βόσκων τὸ ποιμνιὸν τοῦ εἰς περιοχὴν συνήθως ὠρισμέ-
νην Κύθν.

βολαχτήρα ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Μεγίστ. Πελοπν.
(Ἄγιος Ἄνδρ. Λακων. Μεσσ. Πυλ.) Σύμ. Τήν. κ. ἀ. —
Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 310 Δημητρ. βουλαχτήρα Σάμ.
Σκῦρ. κ. ἀ. βολοχτήρα Χάλκ. βολαχτήρα Εὐβ. (Ὁ-
κτον.) βολαστήρα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 310 Δημητρ.
βολατήρα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. βολάζω, παρ' ὁ καὶ βαλάζω, ὅθεν τὸ
βαλαχτήρα.

1) Ἀλιευτικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ἀλιεῖς πλήτ-
του ἰσχυρῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ νὰ πτοή-
σουν τοὺς ἰχθύς καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ προωθηθοῦν
πρὸς τὰ δίκτυα Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Μεγίστ. Πελοπν.
(Ἄγιος Ἄνδρ. Λακων. Μεσσ. Πυλ.) Σάμ. Σίφν. Σύμ.
Τήν. Χάλκ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 310 Δημητρ.
Συνών. βολαχτήρι, βολεᾶς 1, βολιαχτήρα. 2) Τὸ
ἔμβολον διὰ τοῦ ὁποῦ πλήττουν τὸ γάλα ἐντὸς τοῦ κά-
δου διὰ νὰ ἀποχωρίσουν τὸ βούτυρον Εὐβ. (Ὁκτον.) Σκῦρ.

βολαχτήρι τό, ἀμάρτ. βολατήρι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. βολάζω.

Βολαχτήρα 1, ὁ ἰδ.

βολεᾶ ἡ, βολέα Κύθηρ. Μέγαρ. ἀβολέα Πελοπν.
(Λεῦκτρ.) βολεᾶ Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Μεσσ.) Χίος κ. ἀ. — Ἀρχ. Ρώμ. 2, 263 ΣΠε-
ρεσιᾶδ. Σκλάβ. 73 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. βουλεᾶ Μακεδ.
(Ὁλυμπ. Χαλκιδ.) Τήλ. κ. ἀ. βολία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βόλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ.

1) Βολὴ σφαίρας πυροβόλου ὅπλου Κύθηρ. Μακεδ.
(Ὁλυμπ. Χαλκιδ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λεῦκτρ.)
Τσακων. Χίος κ. ἀ. — ΣΠερεσιᾶδ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δη-
μητρ.: Κακὴ βολεᾶ! (ἀρᾶ) Καλάβρυτ. Νά ντι ντῆ ἀ βο-
λία! (νὰ σὲ κτυπήσῃ τὸ βόλι! ἀρᾶ) Τσακων. || Παροιμ. φρ.
Βολεᾶ νὰ σὲ βρῇ, κάουρα, | μὲ τὰ στραβὰ τὰ πόδια!

(πρὸς τὸν ἀποστελλόμενον εἰς ἐργασίαν ἐπείγουσαν καὶ
βραδύνοντα νὰ ἐπανέλθῃ) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Βολεᾶ τοῦ ῥτενε ῥς τὸ πλευρό, βολεᾶ ῥς τὴν ἀμασκάλη
Χίος

Πικρὴ βουλεᾶ τὸν χτύπησι, πικρὴ φαρμακουμένη

Ὁλυμπ. Χαλκιδ. — Ποίημ.

— Βαστῆς ἀκόμα ῥς τοῖς βολεῖς καὶ ῥς τοῖς σπαθεῖς ἀντέχεις.

— Ἄν τοῖς βαστάω τοῖς βολεῖς καὶ τοῖς σπαθεῖς τὸ ξέρεῖς

ΣΠερεσιᾶδ. ἐνθ' ἀν. β) Βολὴ σφαίρας παιδιᾶς Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) γ) Βολή, κτύπημα διὰ ριπτομένου λίθου
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἰεᾶ βολεᾶ μοῦ ἔδωκε καὶ κόδευγε
νὰ μοῦ σπάσῃ τὴ γεφαλὴ μου. δ) Ὁ ριπτόμενος λίθος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐπέταξα τὴ βολεᾶ καὶ λάβωσά τον.

ε) Μολύβδινος βόλος δικτύου Πελοπν. (Μεσσ.) Τήλ.

2) Ἀπόστασις βολῆς Ἀρχ. Ρώμα ἐνθ' ἀν.: «Ἀφοῦ
δὲ ἐπλησίασεν [ὁ ἐχθρὸς] εἰς μίαν βολεᾶς τόπον, ἤρχισεν
ὁ πόλεμος». 3) Τοπικὸν σημεῖον, εἰς ὃ βάλλει τις
Λεξ. Αἰν.

